

Petr Nacházel

Program

aneb skrytý pohled do temné duše technologa

„Postup už mám napsanej. Jak seš na tom s programem?“ Zeptal se přihrblý blondáček tlust'ocha, který seděl vedle něho a funěl do monitoru.

„Jo, už to budu mít...“ Odpověděl mrzutě Tlust'och koukaje střídavě do průvodky a do monitoru.

„Je to čurák, zaslouží si to!“ Nedal se zviklat Blondáček.

„A tu kotoučovku... já bych ji dal hned na začátek.“ Navrhoval Tlust'och.

„Ty ses zbláznil...“ Rozčlilil se technolog. „...kotoučovka musí bejt na konci. Jinak by to nemělo cenu!“

„Víš co to bude vercajku?“ Oponoval Tlust'och Blondáčkovi.

„Čím víc, tím líp!“

„Bojím se vo ty výstružníky, mohly by prasknout...“

„Neboj se...“ Chlácholil technolog programátora. „Kus bude pevně upnutej. Už mi na to dodělávaj přípravek, s Honzou jsem domluvenej. Zítra by to mělo bejt hotový. Popruhy vezmem z tý přepravní bedny na dveře. Ty se pořád něčeho bojíš!“

Ti dva seděli u pracovního stolu a koukali do výkresů. Normální pracovní porada, řeklo by se. Na papíře byl nakreslen podivný držák ve tvaru „L“, přičemž spodní základna byla o malinko kratší než svislá stojna. Tlust'och si neustále otíral upoceně čelo a rovnal veliké plastové brýle, které se nosily před třiceti lety. Blondáček, vyzáblé uhrované individuum, byl lehce nervózní z Tlust'ocha, který pořád vznášel na jeho „dílo“ nějaké námitky.

„Patnáct vercajků...“ Drbal se na hlavě Tlust'och a asi podesáté za minutu si rovnal brýle. Blondáček se hryzнул do rtu a polknul poznámku, která se mu řítla na jazyk. Tlust'ocha potřeboval, byl pro jeho práci nezbytný. Programy sám tvořit nedovedl a proto využíval Tlust'ocha k uskutečnění svého snu.

Byla to zvláštní symbióza. Ti dva by se asi nikdy nekamarádili a ani by si neměli co říct. Tlust'och byl radioamatér, což je spíš diagnóza než koníček a Blondáček pro změnu žádného koníčka neměl. Byl to introvert, zahleděný sám do sebe. Neměl ženskou (tak jako Tlust'och a taky to byla jediná věc, kterou ti dva měli společnou), bydlel ve staré garsonce po babičce. Odporný sklepní byt s jedním malým okénkem do rušné ulice, přímo naproti tramvajové a autobusové zastávce v Nuslích. Na okně bylo pravidelně načůráno a občas ho někdo vysklil. Blondáček zuřil, ale nikdy se neodvážil vystrčit hlavu, aby dotyčného seřval.

Snil o chatě na Sázavě, ale byl to neuskutečnitelný sen. Jako technolog v jedné skomírající fabrice měl málo peněz a o všechny naškudlené peníze přišel v jednom zahraničním investičním fondu.

Tlust'och byl pravý opak Blondáčka. Byl z dobré rodiny, jeho otec učil na právech a matka pracovala v nemocnici jako vrchní sestra. Rázná a panovačná. Možná díky tomu měli slušné auto, chalupu a po nějaké tetičce i veliký byt na Vinohradech, který si šetřili pro Tlust'ocha, až se bude chtít osamostatnit. Tlust'och byl dýchavičný maminčin mazánek, kterého ti dva rozmazlili tak, až z něj vytvořili naprosto nepraktického jedince, který byl v normálním životě téměř nepoužitelný.

„Začneš s tou osmdesátkou Kyocerou.“ Diktoval Blondáček Tlust'ochovi postup. „Ale jen dvacet milimetrů nad kusem. Bez chlazení.“ Tlust'och pokýval hlavou. Blondáček šel na svého kumpána pomalu, věděl, že to Tlust'ochovi moc nemyslí. Ten si zapsal do seřizovacího listu:

T131 Kyocera D=80mm Z+20.

„Jaký tam mám dát plátky?“ Zeptal se Tlust'och.

„Vole!“ Neudržel se už Blondáček. „... to je přece úplně jedno. Tohle nikdo měřit nebude!“

„Tak s er dvojkou, na tu je skladovka.“ Blondáček byl rudý vzteky, ale než stačil cokoliv říct, Tlust'och ho předešel: „To kvůli předseřízení, něco mi tam musej dát.“

Blondáček kapituloval. „Tak tam dej tu er dvojkou.“ Vydechl.

Tlust'och vida, že jeho návrh byl přijat, se radostně usmál. Bylo to jeho drobné vítězství.

„Dám tam ty od SECA, ty na dural, povlakovaný.“ Dodal ještě a pro jistotu se podíval na Blond'áčka. Ten jenom zavřel oči a pomyslel si něco o debilních programátorech, kteří nikdy nepochopí finesy technologů... Technolog musí promýšlet svůj postup daleko dopředu, nesmí se soustředit jen na jednu operaci nebo na jeden mizerný plátek...

Pokýval hlavou.

„Vobjezdíš ho, jak jsem ti už říkal. Dvacet milimetrů nad povrchem, 5000 otáček.“

„Není to moc?“ Poplašil se programátor.

„Ne.“ Odsekl Blond'áček. „Kdyby to bylo do titanu, tak by to moc bylo, ale my přece nebudeme obrábět titan, že ne?!“

Thlůoch na otázku neodpověděl a listoval v katalogu.

„Pak by mohla jet ta kotoučovka...“ Podíval se na Blond'áčka, ale jeho pohled ho přesvědčil o tom, že kotoučová fréza, po které Thlůoch tolik toužil, ještě nepojede.

„Pak pojede vrták. Pětka.“

„S vnitřním chlazením?“ Zeptal se programátor, ale pak se lekl, protože nevěděl, jestli to nebyla hloupá otázka. Blond'áček se zamyslel a kupodivu kývnul.

„Jo, s vnitřním chlazením.“ A dodal: „Dobrej nápad.“

„Dám tam od ISCARů ten s pěti procentama kobaltu. Stačí nepovlakovanéj. Kolik děr?“

„Třicet děr, na rozteči padesát. Posuv 30, tisíc otáček. Pojedeme pěkně pomalu. Kus už máš namodelovanéj, že jo?“

„Dyť jsem ti ho včera ukazoval.“ Rozdurdil se Thlůoch.

„Tak proč ho máš v „hajd šou?!“ Nedal se Blond'áček. „... ale taky jsem ti říkal, abys mu předělal hlavu. Měl ji moc velkou.“

„A jó!“ Zaúpěl programátor a klepl si na čelo až to mlasklo. Tohle Blond'áček nesnášel ze všeho nejvíc. Štval ho ten mlaskavý zvuk, připadalo mu to jako když někdo udeří do vepřové kýty. Mlask. Opět polknul nadávku a dál koukal do Catie na sestavu přípravku a nejpodivnějšího obrobku co svět viděl. Musel s Thlůochem spolupracovat. Rád s ním manipuloval i když byl tak natvrdlý. Blond'áček, přes svoje zkušenosti v oboru, se programovat nikdy nenaučil, neměl na to zkrátka nadání. Thlůoch byl tedy jeho jedinou nadějí.

Nadějí k otřesné pomstě, kterou zosnoval.

Přípravek pro frézovací centrum byl téměř hotov a zítra ho dají na paletu. Blond'áčkův kolega musí dopsat ještě seřizovací list a dát do výdejny nástrojů, aby mu naměřili délkové a průměrové korekce. Předal mu seznam nástrojů s definicí, co který nástroj bude dělat. Měl to pěkně a barevně zhotovené, aby to Thlůoch pochopil.

Obrábět budou zítra na odpolední směně.

Rozloučili se spolu. Oba zůstávali po práci déle, honili přesčasy, ale jejich práce a utajení, ve kterém pracovali, to ani jinak neumožňovala.

XXXXX

Thlůoch ještě zůstal v kanceláři a dodělával seřizovací list, který ještě ten den odevzdá do oddělení seřizování nástrojů. Ví, že zítra budou mít „vercajk“ u stroje. Na Kindla bylo spolehnutí, nástroje byly sice někdy i o desetinu blbě, ale tady to nehraje žádnou roli.

Blond'áček vyšel do podzimního marastu, na sobě nevzhledný zelený kabát a červenou pletenou čepici. Nebylo divu, že holky za ním nepádily. Nenáviděl je. Připadaly mu hrozně nepraktické a neužitečné. Sám byl jedináček, a nepoznal tak vztahy mezi sourozenci.

Nikdy neměl holku, ale jeho koš se kupil papírovými ubrousky, které byly plné ejakulátu. Moc ho nevynášel a tak se jeho kuchyní, která byla zároveň i obývacím pokojem a šatnou, šířil zapšklý puch zaschlého spermatu.

Blondáček nikam nespěchal, věděl, že doma stejně nemá co na práci a televizi upřímně nenáviděl. Kritizoval všechno: vedení fabriky, politiky, společnost a nenáviděl všechny lidi, co postávali před „jeho“ zastávkou. Nadával na ty, kteří se tísnili na tom tramvajovém ostrůvku i když sám patřil mezi ně. Chtěl z tohoto světa nějak uniknout, ale nevěděl jak. Nikdy nešel do rizika jako někteří jeho spolužáci, kteří začali podnikat. Blondáček se neučil nijak špatně, byl to průměrný kluk, který občas dostal trojku, ale většinou jeho vysvědčení obsahovalo samé dvojky. Na gymnázium to nebylo a tak ho matka přihlásila na prestižní hotelovou školu. Z té ho po dvou letech vyhodili. Nestíhal to. Musel přestoupit jinam a to „jinam“ byla Střední průmyslová škola technická. Ale právě ta zkušenost s hotelovou školou, která byla vstupenkou do „velkého světa“, kde vyučující byli opravdoví profesionálové, na rozdíl od zaprdnutých učitelů na „průmce“, ho přiměla nenávidět všechny ty „malé“ lidi. Dosud se znal a stýkal se spousty bývalých spolužáků z hotelovky a právě po setkání s nimi se neustále užíral. Věděl, že v životě nikam neprorazí a nic nedokáže, zoufale však toužil po uznání.

Za každou cenu.

Tím bodem, kdy se všechno změní, se měl stát zítřek. Nebyl nervózní. Docela ho to i překvapovalo.

Loudal se domů do Nuslí v dešti a smradlavé mlze. Město ho pohltilo a jeho myšlenky byly bůhví kde. Najednou stanul před svým domem. Oči mu sjely na promočený rám okna, před kterým byla zase čerstvá loužička. Další věc, kterou blondáček nenáviděl, byli psi. Nechápal, jak někdo může chovat ve městě psa. Čokla, tak jim říkal. Nebyli to psi, živé bytosti, byli to zasraní čokolové s prochcanými chlupy, kteří jiným olizovali řitní otvory, aby pak mohli olíznout svého páníčka a přenést na něho ty hory bacilů a bakterií, kterých se Blondáček tolik děsil. Sám měl kdysi jediné živé zvíře. Křečka, do kterého se stejně pošahaným kamarádem pouštěli proud a tak ho umordovali. Zvíře si prožilo pravé peklo. Vždy, když přišel jeho pán do pokoje, začalo zmateně pobíhat po dně akvária. Blondáček právě tohle běhání a dupání nenáviděl. Zpod postele vytáhl trafo a křečka zaklínil mezi krmítko a misku na vodu. Tak ho mučil. Nenáviděl dupání a smrad, který křeček vydával.

Otevřel dveře domu a překročil hromádku z popelnice, která už přetékala. Seběhl těch osm schodů do suterénu a zahrnul doleva. Napravo bydlela baba Červeňáková, stará cikánka a kuplířka. Naštěstí bydlela sama, ale občas se za ní zastavovali dva podivní kumpáni, přivázejíce nějakého chudáka, kterého pak všichni společně okradli. Říkalo se, že paní Červeňáková trpí nějakou hroznou pohlavní chorobou. Co ale bylo horší, než všechny její podivné čachry, bylo to, když za ní přijeli příbuzní ze Slovenska. To si pak Blondáček prožil dny hrůzy.

Rómy rovněž nenáviděl, snad ještě víc než psy. Nikdy však ale nevyšel na chodbu, aby jim vynadal nebo je požádal o klid. Dusil v sobě ten vztek, ležel na posteli a křičel do polštáře a sliboval hroznou odplatu celému rómskému etniku...

Odemkl dveře bytu a vešel dovnitř. Byl doma. Nic mu nevadil ten kyselý zápach linoucí se z odpadkového koše. Jeho garsoniéra byla tmavá a vlhká. Neměl sprchu, jen záchod s malým umyvadélkem. Občas zůstával déle v práci, aby se mohl tajně vysprchovat. Ale dneska bylo úterý a on se myl včera.

Podíval se do ledničky. Kromě ulepené klobásy a staré hořčice v ní nebylo nic.

„Sakra, máslo.“ Zahuhňal pro sebe a vztekle zabouchl dveře. Klobásu dal na talíř a ten strčil do mikrovlnky.

„Tě usmažím, svině...“ Uchechl se a nastavil přístroj na 750 W. Trouba se s hučením dala do pohybu. Za chvíli se linul bytem pach pečící se paprikové klobásy. Blondáček si sednul na židli a otevřel posledního braníka. Dlouze se napil a pozoroval prskající klobásu. Představen si, jaké to asi je být v mikrovlnné troubě. Však zítra jeho „obrobek“ bude mít podobné pocity, až se do něho pustí první vrták...

Zítřka.

Mikrovlnka se s varovným pípnutím vypla a přestala se točit. Další z věcí, kterou nesnášel bylo to pípnutí. Skřek. Vždy se snažil mikrovlnku zastavit těsně před tím, než k němu dojde, ale neměl digitální ukazatel a tak se mu jen málokdy podařilo vypnout ji včas.

Otevřel dvířka a chvíli nevěřícně zíral na pokroucený vyschlý párek koupající se ve vlastní červené šťávě. Byl vyhřezlý a některé kousky tlustého ještě teď našťavaně prskaly. Ušklíbl se nad tou „Vršovickou pochoutkou“, jak se klobása jmenovala a šťávu vylil do odpadkového koše rovnou na bílé papírové kapesníky. Zabouchl koš a dvířka od mikrovlnky. Talíř dal na stůl, který byl přikryt užmoulaným ubrusem a ukrojil si dva nakyslé plátky chleba. Pečivo v tomto vlhkém bytě vydrželo maximálně dva dny, ale chleba už měl od soboty. Zakousl se do prvního sousta a málem si spálil patro, rychle se nahnul pro pivo, aby uhasil to pálení, ale povedlo se mu převrhnout židli. Rychle do sebe nalil lidovou desítku a zastavil to nesnesitelné pálení. Krknul. Do nosu se mu tak dostal ten nepříjemný zápach uzzeniny, který v rozporu s cenou sliboval maximální gurmánský zážitek. Blondáček rychle polknul sousto i zážitek a při druhém si už dával pozor. Nejdřív ho pofoukal, pak k němu opatrně čichnul. To už bylo lepší. Klobása mu sice nechutnala, ale cestou mu vyhládlo a jemu nic jiného nezbyvalo, než vzít zavděk tím co měl. Zítřka, zítřka, sliboval si, všechno to skončí. Všechno bude jinak. Provždy. Už žádnéj podělanej nuselskej byt a žádní debilní kolegové v práci, které upřímně nenáviděl. Zítřka se stane nejznámějším člověkem, jeho fotografie obletí celý svět. Všem dokáže co v něm je a všichni se ho budou bát.

Rychle dojel a nádobí hodil do dřezu. Mýt ho nebude, plivnul do škopku a pohrdavě se usmál.

Lehl si v botách do postele a pustil televizi, bednu, kterou z celého srdce nesnášel. Hlasatelka uváděla reportáž z Afriky o humanitární krizi, která právě s plnou silou vypukla v Súdánu.

„Ať chcípnu, prasata!“ Komentoval srdcervoucí záběry nemocných dětí. Obraz vystřídala jaderná elektrárna kdesi v Japonsku. Komentátor vyslovil pochybnosti, zda další poškozená elektrárna vydrží nebo ji čeká stejný osud jako tu fukušimskou, která minulý měsíc vybuchla. Blondáček přepnul program. Běžel tam nějaký pořad pro děti, ve kterém hlavní roli hrály rozplizlé kreslené postavičky. Zakoulel očima a opět přepnul. Na obrazovce se objevila nějaká načinčaná třicátnice z amerického seriálu. Film byl podbarvený nahraným smíchem, což bylo pro Blondáčka jako červená barva pro býka. Televizi zhnuseně vypnul a zíral do stropu.

Byt kde bydlel, byl nepořádně vyštukovaný a vysoká vnitřní vlhkost způsobovala, že strop se neustále loupal. Každý třetí den by bylo nutné podlahu vyluxovat a utřít prach, protože se všude kolem povalovaly kusy omítky, ale na to Blondáček kašlal.

Žrala úporná nenávist ke všemu cizímu a ke všemu co vybočovalo z „normálu“. Zíral před sebe a přemýšlel o zítřku. Z venku se ozývalo řinčení tramvají a křik dětí, vracejících se z odpoledního vyučování. Užíral se ve své nemohoucnosti cokoliv změnit.

XXXXX

Programátor mezitím dokončil seřizovací list, kde kromě kotoučové frézy a vrtáku měl i záhlubník, několik tvrdokovových monolitních fréz a na co byl zvlášť hrdý, tak to byl nástroj na zpětné srážení hran v dírách. V Catii upravil na obráběném díle hlavu a když se podíval na hodinky, zjistil, že je půl sedmé.

„Máma!“ Zděšeně vykřikl a rychle povypínal všechny programy. Skutečně, za deset minut, poté co zamkl kancelář, volala jeho matka. Nesměle ji odbyl a vydal se na zastávku.

Cesta domů mu trvala hodinu. V hlavě se mu honily ještě detaily zítřejšího úkonu. Přemýšlel o nich a vzpomněl si na dvě znepokující věci: Zaprvé, všechny vrtáky nechal naměřit na špičku a ne na hranu, jak je poslední dobou zvykem a zadruhé: záhlubník bude ještě na

brusírně, takže tam bude muset dát ten zlatý z titannitridu. „Musím to ještě ráno změnit, aby to nepoznal, jinak budou zase kecy.“ Zakýval hlavou, netuše, že se dívá na dívku sedící naproti.

Usmála se na něho. Tlust'och se zarazil, protože se mu tohle stalo poprvé. Začervenal se, i dívka se začervenala a znova se na něho usmála. Líbila se mu. Byla podobných tělesných proporcí jako on. Taková správně kyprá. Narovnal si brýle a dlouze se na dívku zadíval.

„Já už budu muset vystupovat...“ Špitla dívka a zčervenala se ještě víc.

„Co...ehmm... Já vlastně taky.“ Vykotkal ze sebe Tlust'och a pokusil se usmát. Půlka jeho brýlí se mu svezla ke straně, takže si je byl nucen opět urovnat.

„Kam jedete?“ Zeptal se konečně Tlust'och.

„Do knihovny.“ Špitla dívka a sklopila oči.

„Ahá, to já bych mohl taky. Vystupujete tady na „staromáku, že jo“? Zeptal se poněkud neurvale a děvče kývlo.

„To by tam mohli mít něco o těch novejš LED obrazovkách...“ Nadhodil, čekaje, že dívka zabere. Neznatelně pokrčila rameny.

„Pardon...s dovolením.“ Razil Tlust'och dívence cestu z davu. Ta za ním cupitala, nespouštěje ho z očí.

Jarda se cítil najednou důležitý a na mamčin telefonát dočista zapomněl. Střetli se zase na eskalátorech a dívka se zakoukala do jeho hnědých očí. Líbil se jí, byl takový hřmotný a zřejmě se zajímal o elektroniku, z čehož usoudila, že by mohl být šikovný. Sama se v ničem podobném nevyznala a zoufale potřebovala do svého podnájmu někoho, kdo by jednak přispíval na činži a jednak taky někoho, kdo by jí opravil věčně se restartující počítač. O těchto věcech ale nemohla začít mluvit, alespoň ne hned.

„Máte kartu?“ Zeptala se dívka, když se Tlust'och nemohl do půli cesty vymáčkout. Ten ale jen zalpal po dechu. Kartu si ještě nestačil udělat, i když o tom několikrát vážně uvažoval.

„Já ji zapomněl doma!“ Plácnul se do čela. Byl to přesně ten pohyb a zvuk, co jeho kolegu přiváděl k šílenství. Dívka se na něho vlídně usmála a řekla:

„Můžete si něco půjčit na moji...“

„To né, to nejde... dyť se ani neznáme...“ Pak si uvědomil, co vlastně řekl a představil se:

„Já jsem Jarďa.“ A podal dívence ruku.

„Eliška.“ Špitlo děvče a přijmulo nabízenou ruku. V tom Tlust'ochovi začal zvonit telefon.

„Pardon.“ Omluvil se a sáhnul do kapsy. Vytáhnul usmolenou tlačítkovou noki. „Matka.“ Pomyslel si.

„No?“ Začal neobvykle rozhovor s matkou. Matka rovněž vycítila změnu Jarďova tónu se zeptala:

„Jaroušku seš v pořádku?“

„Jo, co potřebuješ?“ Zeptal se komisně syn.

„No...“ Najednou zapomněla, proč mu vlastně volá. „... Jenom, kdy přijdeš domů? Máš tu ohřátou polívku. S knedlíčkama.“ Tlust'och ale na nějakou polívku neměl ani pomyslení, nabízela se mu teďka jedinečná šance a tu chtěl využít. Blížili se ke knihovně a on chtěl rozhovor s matkou co nejrychleji ukončit.

„Teď nemám čas, později zavolám...“ Řekl a zavěsil. Matka se nevěřicně podívala na displej svého tůtajícího telefonu, kde na ní koukal rozesmátý Jarďa. Fotka byla pořízena na loňské společné dovolené v Chorvatsku, kterou si všichni společně pěkně užili.

„No tohle...“ Pomyslela si a vypnula pod polívkou hořák. „Počkej až přijdeš!“ Zahrozila mu ještě v duchu a vydala se do obýváku pustit ten nový seriál.

Jarďa se vymluvil na to, že mu volal nějaký kolega z práce, který od něho neustále něco chce. V dívčiných očích Jarďa stoupl o stupínek výš, protože takhle žádaný člověk bude jistě dobře placený a dobře placení lidé, kteří jsou obézni, bývají hodní a to ona po předchozím vztahu

potřebovala. Její bývalý ji měl jen pro svojí sexuální útěchu a dívka nesnášela, když se milování měnilo v sex.

„Jarda, Jarda.“ Neustále si opakovala, měla sice IQ 128 (podle posledního testu v ženském časopisu Vlasta), ale na jména měla paměť špatnou. Její bývalý se jmenoval Ondřej, a Ondřej a Jarda se jí hrozně pletlo...

XXXXX

Blondáček mezitím vstal, došel na záchod a čistil si zuby. Poté ho zaujaly dva nové uhry na tváři, které mu tam přes den vyrostly. Sevřel je mezi ukazováček a palec a opatrně, aby nesklouzl nehtem je zmáčknul. První s prasknutím vystříknul až na zašpiněné zrcadlo, ale ten druhý ujel a nehtem se zaříznul do slabé kůže. Za bílým hnisem šla krev a navíc se mu tam udělal docela slušný cucflek. Blondáček měl tenkou popelavou pleť, náchylnou na tvorbu akné. Syknul bolestí a zkrivil tvář.

„To je zase...sakra.“ Zhodnotil výsledné dílo a umyl si ruce a tvář. Vymočil se, znova si umyl ruce. Venku byla už tma a on zapomněl zatáhnout záclonku. Když přistavěl židli k oknu, zjistil, že mu do bytu kouká tvář nějakého chlápka. Zatáhnul za šňůru a chlap zmizel.

„Debil.“ Zhnusně pronesl blondáček a litoval, že si nekoupil cestou ještě jedno pivo. Večer nikdy nevycházel na ulici. Jednou se mu totiž stalo, že když vyšel pozdě v noci z bytu, tak se střetl se zloději, kteří vykrádali sklepy. Hrozně mu tenkrát namlátili a on od té doby neopouštěl večer byt. Bylo mu jedno, co se venku nebo na chodbě děje. Když k paní Červeňákové přijela početná návštěva a tloukla mu na dveře nebo dělala jinak neskutečný randál, blondáček se neodvážil v bytě ani pípnout. V duchu přemýšlel, jak celou rodinu hromadně otrávit, dokonce si už začal shánět k tomu ingredience, ale když se ho prodavačka v drogerii zeptala na co potřebuje rtuť, utekl z prodejny a od dalších plánů upustil.

Nyní ale byl pevně rozhodnut, že se zapíše do povědomí všech lidí a děkoval, že mu osud přistavil do cesty takového hňupa, jakým byl Tlustých. Mstít se ale nebude na rodině Červeňákových, ale na jednom z dělníků, kteří dělali u nich ve fabrice. Byl to hrozný kverulant, který těm dvěma ztrpčoval práci a neustále si na ně ztěžoval, dával si zlepšováky a pořád rozebíral Blondáčkovu technologii i Tlustýchovy programy. Sám se snažil vecpat k nim do kanceláře, ale nahoře si uvědomovali, že by to nedělalo dobrotu, protože dělník neměl obecných sympatií. A tak „bitva“ pokračovala s neztenčenou intenzitou pořád dál a dlužno říct, že Blondáčkův a Tlustýchův protivník v ní byl o krok vepředu.

To mělo ale zítřkem přestat.

XXXXX

Jeho tlustý kolega byl ve svém živlu. Dívka se ukázala jako velice zajímavá a do jisté míry podmanivá osobnost. Studovala filozofickou fakultu Univerzity Karlovy, obor historie. Tomu sice Tlustých nerozuměl, ale čemu rozuměl bylo to, že dívka ho přitahuje a on přitahuje ji. Svoji knihu o televizích našel a půjčil si ji na dívčino jméno. Chtěl si sice narychlo zřídit průkazku, ale dívka v tomhle trvala na svém: knihu mu půjčí na své jméno. Byl to snad osud, snad zasáhla boží ruka, aby Tlustého napravila a pomohla mu, aby nesešel z cesty. Možná se jednalo jen o obyčejnou náhodu, ale výsledek byl jasný: Jarda se zamiloval.

Dívku pak, jako pravý kavalír, odvedl před dům a sám se kolem jedenácté večer dostavil domů. Po předsíni chodila sem a tam nervózní maminka a když zarachotily klíče v zámku, zprudka otevřela dveře.

„Co blbneš?!“ Osopil se na ní Jarda. „Sem málem zlomil klíč!“

„Kde si byl tak dlouho, Járunko?“ Zhrozila se matka synovým pozdním příchodem a jeho podivnou mluvou.

„Byl jsem ve městě!“ Odbyl ji a začal se zouvat.

„S kamarády? Nebyls v hospodě? To by ještě tak scházelo, abys začal pít...“

„Prosím tě... Nech mě.“

„Jardo, vůbec se mi to nelíbí, seš takovej vyměněnej.“ Vyčítala dál.

„No jó, pořád. Máš něco k jídlu? Mám hroznej hlad.“ Tlust'och si uvědomil, že vlastně od oběda nic nejedl a žaludek se začal hlásit o svá práva.

„Měla jsem pro tebe tu polívku, ale... když si mě tak do telefonu odbyl.“

„Polívku, polívku, tak mi ji ohřej. Já se du převlíknout.“ A než stačila cokoliv říct, zmizel jí ve svém pokoji. Otočila se proto na patě a šla, jako milující matka, ohřát synovi večeři. Pořád se jí v hlavě honilo tolik věcí a všechno mělo společný jmenovatel: proč se její syn tak náhle změnil. Nelíbilo se jí to. Pochopitelně, že nedošla k žádnému závěru. Dokonce byla tak zabraná do svých úvah, že se zapomněla věnovat hrnci na plotně a polívka se na krajích kastrolu připálila. Když to viděla, zhrozila se a začala zuřivě míchat. V tom okamžiku přišel do kuchyně Jára a zeptal se:

„Co to tady smrdí? Tys to spálila?“ Zeptal se nechápavě.

„Prosím tě, nemel...“ Odbyla ho pro změnu matka. Nesnášela totiž, když někdo kritizoval její kulinářské umění. „... tady máš a jez! Když teďka s náma nemluvíš a děláš si co chceš...“

„Prosím tě, mami!“ Utnul ji Jarda. „Nech mě v klidu najíst!“ Jardova maminka vytřeštila oči, nechápajíc, jak to s ní mluví. Vždycky se v duchu smála kolegyním v práci, jaké to mají starosti s dětmi. Co všechno si musely v pubertě prožít. Byla tak hrdá na svojí výchovu, protože s Jardou nebyly nikdy žádné problémy. Učil se celkem na slušné úrovni, poznámky nenosil, nepral se a teď měl i slušnou práci. Už od malinka to bylo hodné dítě. Tam kam ho odložila, tam ho i po několika hodinách našla. Jarda byl nesmírně trpělivý a jeho matka ho kojila až do tří let. Proto možná bylo pouto mezi nimi tak silné, že i puberta, která cloumala s jeho spolužáky, s ním ani nehnula.

Všechno ale jednou končí a kde něco končí, tam zase něco nového začíná. A Jardově matce začaly starosti. Ona to vzala jako typická zdravotní sestra, vzala si půlku neuroly, zapila to dvěma deci vody a šla spát. Nechtěla dál jitřit už tak hustou atmosféru. Manžel ležel už v posteli a studoval si něčím diplomovou práci. Když mu letmo nahlídla přes rameno, zaznamenala plno škrtačů a červených poznámek. S úlevou, že jsou lidi na tom hůř, se obrátila na druhý bok a usnula.

Druhý den

Blond'áčka probudil kravál linoucí se z jeho mobilního telefonu.

„Sakra... ehmm.“ Mžoural do tmy Blond'áček, ale hned si uvědomil, co je dnes za den. Usmál se a sednul si na postel. Vzal do ruky ještě povykující telefon a mrštil s ním o protější zeď. Zvuk utichnul. S úsměvem na rtech se vydal ke koupelně, kde vykonal svou obvyklou ranní hygienu.

Tlust'och se v tu dobu už obouval a maminka mu dávala do batůžku svačinu.

„Kdy dneska přídeš?“ Zeptala se.

„Ještě nevím...“ Tlust'och si najednou vzpomněl, co chtějí s Blond'áčkem spáchat. Došlo mu, že by už nemusel nikdy svoji Elišku vidět a zapomněl matce pořádně odpovědět.

„To jsou mi způsoby...“ Kritizovala jeho chování matka.

Mávnul rukou, nechal se ještě od matky políbit na čelo a opustil byt.

Šel pomalu ulicí a schválně tak nechal ujet tramvaj, ve které se s Blond'áčkem pravidelně potkávali. Přemýšlel o tom, jak Blond'áčkovi vysvětlí... ani nechtěl domyslet, co na to bude říkat.

Když Tlust'och vcházel do své kanceláře, zahlédl Blond'áčka jak se hrbí nad výkresem.

„Dobrý, neviděl mě.“ Pomyslel si Tlust'och, ale Blond'áček vzhlédl a tázavě se na Tlust'ocha podíval. Ten jenom sklopil oči a rychle si sednul za stůl. Nacvičeným pohybem pustil počítač a začal si dělat kávu.

Tlust'ochův ranní rituál Blond'áček nesnášel. Kousnul se do rtu a dál nepřítomně civěl do výkresu. Na něm byla nakreslena podivně zkroucená součástka. Už poněkolkáté k sobě prohlásil, že by nechal pověsit celou tu konstrukční kancelář, která kreslí tak nesmyslné díly.

„Kreténi!“ Zavrčel a šel k Tlust'ochovi.

„Tak co?“ Opřel se o stůl a shora se zadíval na Tlust'ochovy mastné vlasy. Blond'áček byl na hygienu daleko pečlivější než programátor... ale něco mu na něm dnes nesesedlo...

„Čím ses to, vole, navoněl?!“ Zeptal se posměšně Blond'áček Tlust'ocha.

„Co? Ničím! Prosím tě...“

„Ale hovno, ty ses navoněl máminým pičifukem?“ Posměšně zvolal do kanceláře, očekávaje nějakou reakci od kolegů, ale nikdo ani nevzhlédl. Blond'áček si pomyslel něco o blbcích a dál vyčkával na Tlust'ochovu odpověď, když se jí nedočkal a Tlust'och dál míchal to svoje kafe, dvakrát doleva a jednou doprava, přičemž po třetím opakování systém míchání otočil, tak svoji první otázku zopakoval.

„Nevím, dneska musím dřív domů...“ Zalhal mu Tlust'och.

„Si děláš prdel?! Dyť jsme se domluvili! Tys to včera nedodělal?“

„Ale jó...“

„No ták, v čem je teda problém?!“ Rozčiloval se dál technolog.

„V ničem, uděláme to zítra.“

„Hovno, domluvili jsme se na dnešek!“

„Seš magor!“ Oponoval mu Tlust'och. Sám byl svojí reakcí překvapen. Blond'áček na něho civěl s otevřenou pusou. Tlust'och si všimnul nejenom jeho dvou nových uhrů, ale i divokého výrazu v tváři.

„U-dě-lá-me to dnes-ka!“ Slabikoval mu těsně u jeho tváře technolog.

Na to Tlust'och neodpověděl a hlasitě srknul ještě horké kafe. Věděl, že jeho kumpán tenhle zvuk nesnáší a pokoušel se ho vypudit ze „své“ kóje. Ten měl co dělat, aby mu jednu nevrátil.

„Ty už jsi zapomněl, co nám ten debil udělal?!“ A připomněl mu ústrky, které se jim pravidelně dostávalo od nenáviděného dělníka.

„Je to hovado, tak se na něho vyser!“ Odpálil ho programátor.

„Jestli je tu někdo hovado, tak seš to ty!“ Utrhl se na něho Blond'áček. Někteří kolegové se zvědavě otočili, ale on je jen zpražil pohledem. Tlust'och byl zvyklý na Blond'áčkovy výlevy vzteku a jenom pokrčil rameny. To technologa ještě víc dopálilo, ale udržel vztek na uzdě. Tlust'ocha potřebuje a nedovolil si ho moc naštvat.

„Ještě se tu zastavím...“ Odsekl Blond'áček, protože se k nim blížil jejich vedoucí. Technolog se svalil na svoji židli a civěl do příchozí pošty.

„Návrh racionalizačního opatření“ Zněl nadpis předmětu.

„Čurák!“ Procedil skrz zuby Blond'áček, když si přečetl návrh od mistra z obrobny, který končil obvyklým dovětkem: „Tento racionalizační návrh předkládá pan Kanjů.“

„Ty už žádný racionalizační návrh nepodáš, prase!“ Řekl nezvykle nahlas technolog a přeposlal racionalizační požadavek Tlust'ochovi s patřičným komentářem.“ Za půl hodiny za ním zašel.

„Četls to?“ Zeptal se Tlust'ocha.

„Co?“ Zeptal se nechápající programátor. Blond'áček obrátil oči v sloup a ukázal na monitor.

„Tohle.“

„Ne, ještě jsem se k tomu nedostal...“ Zakoktal. „Co chtěj?“

„Spíš kdo, né? Hádej, kdo to posílá?“ Už se Blondáček neudržel. Dělník, kterého dneska chtěli sprovodit ze světa, poslal další ze svých zlepšovacích návrhů.

„Podívej se na to, týká se to i tebe. Chce, abys vyměnil všechny železný frézy a dal tam ty od Sandviku! Se z toho posereš, víš kolika se to týká dílů?! A kolik za to dostane peněz?“

„No a co, to není moje věc, já teďka musím naprogramovat ten klikotoč...“

„Ne.“ Blondáček se nahnul nad svého kolegu. „Ty teďka votevřeš ten soubor, na kterém děláme a sjedeš mi simulaci, abych věděl, co tam ještě vylepšit! Je ti to jasný?!“

„Ses zbláznil?“ Zděšeně se Tlust'och zadíval na Blondáčka. „Sou tady lidi!“

„No a co? Si to hodíš do malýho vokna a kdyby někdo šel tak na lištu!“

Tlust'och se zatvářil kysele, ale přece jen otevřel požadovaný dokument.

„Pust' to!“ Popoháněl Blondáček kolegu. Když se před ním spustila simulace obráběcího prostoru i s upnutým panákem, Blondáčkovi se rozzářily oči.

Bylo to jeho dílo... Nejdřív před „obrobkem“, jak překřtili pana Kanjů, začala jezdit osmdesátimilimetrová fréza. Jarda se opravdu vyznamenal, fréza tancovala kolem „kusu“ v minimální vzdálenostech. Nejdřív kolem nohou, pak mu „přejela“ nad břichem a hrudníkem a pak několikrát kolem hlavy.

„Z toho se posere!“ Vydechl zasněně technolog.

„Spíš zešílí...“ Dodal Jarde.

Obraz střídal obraz a po několika minutách měl „kus“ provrtány kotníky, kolena a záhlubník mu rozfrézoval varlata. Nakonec přišla na řadu kotoučová fréza, která pomalým posuvem odřízla panákovi nohy a ruce.

„Dobrý.“ Pochválil Tlust'ocha Blondáček. „Seš fakt dobrej.“ Uznale pokýval hlavou, neboť tušil, že jeho kolega potřebuje povzbudit před závěrečnou fází. Programátora zřejmě pochvala od jeho věčně nespokojeného kolegy potěšila a vděčně se na něho podíval. Jejich pohledy se střetly. Každý sice vzešel z jiného sociálního prostředí a vlastně i z jiného světa, ale tady měli k sobě blízko. Tlust'och pocházel z nóbl vinohradské rodinky a Blondáček z rozvedeného manželství, kde otec byl velikým pijanem a nebezpečný nejenom pro své děti a manželku, ale i pro široké okolí. Ty dva svedla dohromady společná nenávist vůči jednomu z dělníků, který jim byl trnem v oku.

„Zůstaneš tu dýl?“ Zeptal se Blondáček svého kamaráda. V jeho hlase zněla prosba, tedy něco naprosto nového, co zatím Tlust'och od něho nikdy neslyšel. Programátor rychle uvažoval, až se před ním zjevil obraz Elišky. Ale byl tu i jeho kolega, který potřeboval pomoc. Jarde byl najednou nepostradatelný, věděl, že kolega si bez jeho přítomnosti neporadí, že neumí ani nahrát program do mašiny, natož, aby ji pustil. Nechápal to, ale svého kolegu respektoval, protože dokázal vždycky vymyslet postup, který umožnil výrobu tak složitých dílů, kterými se tu zabývali. Na něm už bylo pouze Blondáčkovy (někdy značně) podivné podmínky realizovat. Ale obrázek uhrovaného a popelavého kolegy přetrumfla jeho nová přítelkyně, se kterou měl dneska schůzku.

Blondáček viděl, že Tlust'och váhá a pospíšil si tedy s ujištěním:

„Jenom mi nahraješ program a pomůžeš s upnutím. Nic víc od tebe nechci, ani se nemusíš zúčastnit obrábění.“

„Dobře.“ Kývnul na to Tlust'och.

„Fajn.“ Blondáček podal svému kolegovi ruku a ten ji s vděčností přijal.

XXXXX

Zbytek dne Blondáček strávil v napjatém očekávání, kdy neustále pokukoval po hodinách visících na zdi. Jejich ručičky se ale jen zdráhavě posouvaly kupředu. Potil se a nemohl se tak vůbec soustředit na práci.

Konečně se přiblížila druhá hodina odpolední. Technolog neustále zíral z okna a vyhlížel svou oběť. Těsně před druhou hodinou byl odvolán na dílnu, takže příchod dotyčného propásl.

Pak se spolu potkali na dílně...

„Poslal jsem vám zlepšovák...“ Houknul pan Kanjů na Blond'áčka, přes regál s polotovarem. Technolog se vztekle otočil a něco zablekotal.

„Seš dneska nějaký bledej, nejseš nemocnej, hochu?“ Dělal si dál srandu dělník.

„Dneska jsem tu dýl, potřebovali bychom se s Jardou právě o tom s vámi domluvit. Sejdeme se ve čtyři před horizontkou...“ Vysypal ze sebe Blond'áček.

„Jo, pro mě za mně...“ Mávnul rukou dělník a odkráčel pryč.

„Parchante!“ Pomyslel si technolog. „Už mě víc srát nebudeš!“ Pak zašel vyzvednout přípravek, který měl sloužit k připoutání pana Kanjů. Přípravek byl oficiálně objednan pod číslem výkresu a vyroben jako normální zakázka pro dílnu. Nedokonalý systém kontroly umožnil, že se nad tím vůbec nikdo nepozastavil a přípravek byl připraven zrealizovat Blond'áčkův zrůdný sen.

„Přípravek je už na stroji.“ Prohlásil technolog, po návratu z dílny a samolibě se usmál. Bylo to jeho další vítězství nad zkosnatělým systémem řízení, kterého jen utvrdilo, že dělá správnou věc.

„Hmm.“ Hlesnul nevzrušeně programátor.

„Tebe to vůbec nezajímá?! Víš jak jsme se na to těšili, že se toho parchanta zbavíme?!“ Nevydržel to už Blond'áček a vyčítal laxní přístup Tlust'ochovi.

„No jó...“ Odušil Jarda a dál civěl do monitoru. Blond'áček koukal, že jeho kolega surfuje na internetu a dost ho překvapilo, že se nachází na stránkách filozofické fakulty Univerzity Karlovy.

„Co blbneš, na co to čumíš?“

„Ale na nic..., co si říkal?“

„Povídám, že jsme se na to tak těšili... co to do tebe vjelo? Deš do toho se mnou, né?“

„Nevím, víš co vlastně chceš udělat?“ Otočil se na Blond'áčka Tlust'och.

„To víš, že vím a taky vím, čím to byl původně nápad!“ Vytáhl svůj poslední trumf Blond'áček.

„No jó. Ale něco jiného je to jen tak plácnout a něco jiného je to vopravdu udělat! Víš jak je v tom přesně rozdíl?“ A Jarda se otočil zpátky k monitoru. Blond'áček byl vzteky bez sebe.

„Takže na to sereš?“

„Program jsem poslal do stroje, tady...“ Tlust'och ukázal na kartičku na stole. „... máš návod, jak to tam nahrát. Není to tak těžký.“

„Seš pěkně debil!“ Zavrčel technolog, popadl papírek a našťavaně odkráčel do své kóje.

XXXXX

Blížila se čtvrtá hodina odpolední a s ní i termín schůzky s dělníkem. Programátor, ale i všichni ostatní kolegové už dávno odešli a Blond'áček tu zůstal sám. Smažil se ve vlastní šťávě, dobře věděl, že podniknout takovou akci samostatně je docela risk. Na druhou stranu, veškerá „sláva“ z toho zbude na něho. Všichni budou mluvit jen o něm a jeho jméno bude ve všech médiích na světě.

To za to stálo.

Ještě před čtvrtou hodinou vytáhl lahvičku s chloroformem, kterou mu donesl Jarda od své matky, strčil ji do kapsy a vydal se na dílnu.

Za krycí zástěnou lahvičku vytáhl, odšrouboval víko a nalil obsah lahvičky do připraveného hadříku. Poté se vydal ke stroji. Na dílně už byl klid, většina lidí dělala na ranní směně, odpolední patřila k neoblíbeným činnostem. Většinou se jednalo o nařizenou práci.

Blond'áček došel ke stroji, byly přesně čtyři hodiny. Kanjů nikde. Chvilí nervózně chodil sem a tam a žmoulal v ruce hadřík.

„Tě péro!“ Zařval na něho zpoza rohu rozesmátý dělník. Blondáček se lekl a upustil hadřík s chloroformem na podlahu. Byl celý pobledlý a evidentně mimo.

„Ty seš mi teda baba!“ Uchechtl se. „Se divím, žes přežil vojnu! Cos po mě chtěl?“

„Já... ehmm.“

„No tak se vymáčkni! A kde máš toho druhého neřáda?“ Uchechtl se Kanjů.

„Chci vám něco ukázat!“ Vypravil konečně ze sebe Blondáček a ukázal na skříň s nástroji stojící hned vedle stroje.

„No to by mě zajímalo co...“ Zabručel nechápavě dělník, ale šel poslušně za technologem. Blondáček otevřel skříň a ukázal na spodní regál.

„Můžete mi říct, co je tohle?“

Kanjů se nechápavě podíval na skříň a na Blondáčka, pokrčil rameny a řekl:

„A co má jako bejt?“

„Tak se podívejte pořádně a nedělejte, že o tom nevíte?!“ Křikl Blondáček, sám překvapen kde vzal tolik energie k rozkazování. Kanjů nechápal co se děje a tušil, že tu není něco v pořádku. Technologa znal jako poněkud výstředního jedince, který se nijak neprojevoval a dost se nechal od ostatních válcovat. Jestliže se mu teďka něco nelíbilo, muselo se jednat o nějakou závažnou věc. Přistoupil tedy ke skříně a strčil hlavu mezi regály. Blondáček na nic nečekal, přiskočil zezadu k dělníkovi a strčil mu pod nos vlhký hadřík.

Kanjů nejdříve nechápal, co se děje a instinktivně do sebe nasál výpary z uspávacího prostředku. Snažil se sice Blondáčka setřást, ale ten se ho držel jako klíště a dělníka nepustil. Kanjů mu okamžik vzdoroval, ale pak se dostavily účinky uspávacího a on se sesul k zemi.

Blondáček si sednul vedle na ponk a ztěžka oddychoval.

„A mám tě, ty prase!“ Oddychl si.

XXXXX

Přesně v tuto dobu jeho programátorský kolega vysedal z metra a funěl do schodů, které bral po dvou. Měl už tři minuty zpoždění a nechtěl na svoji první schůzku přijít pozdě. Podvědomě sice tušil, že holky chodí vždy o něco dýl, ale věděl, že by nebylo vhodné, aby tam na něho dívka čekala.

Prodíral se davem turistů mířících ke Staroměstské radnici. Pak ji spatřil, jak stojí na rohu ulice, přesně na smluveném místě.

„Hergot!“ Zafuněl, posunul si brýle a rukama učesal přeleženou patku.

„Promiň, ujelo mi metro a měl jsem ještě dva důležité telefonáty...“ Zalhal Jarda Elišce.

„To nevádí, právě jsem přišla.“ Usmála se na něho dívka, která už tam tvrdla čtvrt hodiny.

„Kam pudem?“ Nadhodil Jarda, ale pak si uvědomil, že to měl dávno vymyslet, jak mu radil jeden jeho zkušenější kolega... *„Ženská nesmí o ničem rozhodovat, veškerý program organizuješ ty a vona musí vědět, že ty seš šéf! Jakmile ti začne říkat, kam budete, seš v prdeli, protože ti pak bude organizovat celej život!“*

„Já bych šla na Hradčany... přes Karlův most...“ Špitla nesměle Eliška.

Jarda tedy svůj první set prohrál.

„Dobře.“ A aby taky něco dodal, řekl: „A to bysme to pak mohli vzít přes Letnou do Technického muzea. Maj tam teďka výstavu elektronek a prvních integráčů!“ V zápětí si samozřejmě uvědomil, že plácl blbost a že integrované obvody první generace jeho slečnu zajímat určitě nebudou.

XXXXX

Takže, zatímco se Jarda pral na svém prvním rande s pro něj nezvyklou komunikací k opačnému pohlaví, Blondáček táhnul svoji oběť ke stroji. Pan Kanjů byl pěkný pořízek a

pro Blond'áčka tudíž představoval veliký problém zvednout ho až na paletu. Konečně se mu to podařilo. Dělník byl pěkně vláčný a špatně se s ním manipulovalo. Jakž takž ho usadil do přípravku a začal mu první ruku utahovat ve speciálním lůžku.

„Ještě že sem dali ty křídlový matice! Kreténi, jinak bych to asi klíčem neutáhl...“ Mumlal si Blond'áček pro sebe, protože jeho ruce se klepaly vysílením. Jednu ruku už přikurtoval a zbývala druhá. Při nasazování matky na šroub mu sklouzla ruka a on upustil matku.

„Kurva!“ Zařval a ohlédnul se kam spadla. Vylezl ze stroje a díval se po dopravníku na špony, pak ji zahlídnul jak trůní na hromádce třísek.

„Potvoro!“ Zavrčel a zdvihнул matku s tím, že ji zašroubuje. Vylezl zpátky na paletu a s úlekem zjistil, že se jeho oběť probrala. Pan Kanjů se nechápavě díval na Blond'áčka a kolem sebe. Bylo na něm vidět, že je zmatený.

„Chcípneš!“ Zavrčel na něho technolog a pokusil se chytit jeho ruku. Dělník se mu však vyškubnul a obrovskou silou ho udeřil do ucha. Blond'áček se skácel jak podřatý.

XXXXX

O pět kilometrů vzdušnou čarou na západ prováděl Jarda svoji švitořící milou po Karlově mostě. Eliška se zanícením povídala o historii stavby Karlova a Juditina mostu a historii Nového města pražského. Jarda byl v tomhle naprostý analfabet a tak tedy vůbec netušil, že před Karlovým mostem už tu kdysi stál jiný kamenný most, zvaný Juditin.

Povídali si o všem možném, když tu Jardovi zazvonil jeho telefon. Na displeji se objevilo slovo MATKA. Jarda se zachmuřil a řekl:

„Prosím.“

„Tady máma, Jaroušku, seš sám?“

„Proč, co potřebuješ?“ Odsekl Jarda.

„Já jen... víš, kdy přijdeš na večeři?“ Nadhodila matinka smířlivější tón.

„Večeřet budu mimo.“

„Ale...“

„Pak se ti ozvu, zatím.“ Nekompromisně ukončil najednou dospělý syn matčin telefonát. Jardově matce se na druhém aparátu právě zhroutil svět. Dobře si uvědomila, že přišla o syna. Instinktivně tušila, že to má na svědomí nějaká jiná... Někáká jiná žena ji chce sebrat „jejího“ Jardu. Jardu, kterého si vypiplala z nezuživého předčasně narozeného tvorečka.

Ale to nebylo jediné zhroucení světa a podivných představ. Na druhém konci Prahy se odehrávalo další dramatické zhroucení iluzí...

XXXXX

Pan Kanjů se sám dokázal odšroubovat a vylezl z mašiny. Blond'áčka rovněž vytáhl a provizorně mu svázal ruce motouzem. Pak ho polil vodou na zalévání květin, kterou objevil na skříní.

Blond'áček zalpal po dechu a začal prskat vodu. Dělník si nechápavě prohlížel přípravek a byl stále trochu dezorientovaný. Pomalu mu začalo docházet o co tu šlo.

Blond'áček se probudil na tvrdé prkenné podlážce, ruce nepřírozeně zasunuté pod tělo.

Někde se stala chyba...

„Ty zmetku jeden popelavej!“ Utrhl se na něho dělník. „Cos to chtěl... ty prevíte!“ Technolog instinktivně couvl a ať se namáhal sebevíc, pouta nepovolila.

„Ty zkurvysyne, slyšíš mě, cos to chtěl udělat, mluv!“ A kopl do Blond'áčka. Ten zase ucuknul a syknul bolestí.

„Bolí tě to?! Jo? A ještě bude! Cos to chtěl udělat? Tys mě chtěl... tys mě chtěl vofrézovat? Ty parchante, mluv!“ A kleknul si na Blond'áčka a dal mu pár pořádných facek. Ten na něho

ale nevěřicně civěl a nechápal, jak se mohla situace takhle zvrtnout... Dyť se jen shýbal pro matku... jak to, že chloroform neúčinkoval, Jarda přece říkal, že... V tu chvíli ale přilítlo další pár facek.

„Mluv, sráči! Co si chtěl udělat? Já to z tebe vymlátím!“ A tentokrát mu dal pěstí přímo do nosu. Blondáčkovi se spustila krev a hlavou si dal ještě o podlážku. Pan Kanjů zdvihnul technologa a posadil ho na stůl.

„Teď mi, ty mizero, řekneš, co si chtěl udělat!“ Blondáček se pokusil vykrotit a kopnul svého učitele do rozkroku. Kopanec se ale svezl o koleno a jeho účinek akorát podnítil letitý vztek a averzi, kterou na něho dělník měl.

„Tý jeden!“ Zahromoval Kanjů, hlavičkou rozbil Blondáčkovi nos a uvedl ho už podruhé během chvíle do bezvědomí.

XXXXX

V tu dobu už Jarda kupoval lístky na Velký okruh Pražským hradem a nekompromisně trval na tom, že to zaplatí. Nedal na varování zkušeného kolegy, který striktně takovou praxi odmítal. Říkal: „*Vole, je rovnoprávnost! Jediný co ty platíš je první večere, na kterou holku jednou (to slovo zdůraznil) pozveš, všechno ostatní si čubka (tak se kolega o ženách běžně vyjadřoval) cáluje sama!*“

XXXXX

Když se Blondáček probudil, byl pečlivě upoután v přípravku, který sám navrhnul a konzultoval s programátorem, jenže ten byl bůhví kde. Technolog proklínal v duchu svého kolegu a svolával na něho hromy blesky. To on za všechno může! Kdyby ten blbec necouvl, tohle se nemuselo stát!

Ze své pozice viděl záda nenáviděného dělníka, který něco kutil u obrazovky. Blondáček seděl s roztaženýma rukama, nohy zastrčené pod zadek. Studila ho emulze, která kapala se stropu.

„Tak jsem pro tebe něco připravil, to by ti mělo rozvázat jazyk, zmetku!“ Ušklíbl se na něho dělník a zasunul dveře. Blondáček naprázdno polknul a než stačil něco říct, paleta, na které byl připevněn přípravek se roztočila kolem své osy. V zápětí na to se spustila plným proudem chladicí kapalina a začala ho skrápět. Nenadálý příval ledové vody ho nadobro probudil. Lomcoval svými pouty, ale přípravek byl navrhnut dobře. Byl tam tak stažený, že se nemohl ani pohnout. Po nějaké době proud vody ustal a něco v koutě zarachotilo.

Blondáček vyplivl nalokanou vodu a otevřel oči. Ze zásobníku vyjel dlouhý velký vrták.

Technolog koutkem oka zahlédl rozesmátý obličej dělníka za průhlednými dveřmi. To už se ale na něho řítí vrták a zastavil se jen kousek od břicha. Pak se spustilo vnitřní chlazení a obrovský tlak chladicí kapaliny mu málem rozerval vnitřnosti.

Blondáček řval a polykal andělíčky. Náhle vnitřní chlazení ustalo a Blondáček opět otevřel oči. V hlavě mu hučelo a zmateně se rozhlížel kolem. Měl ale hlavu staženou důvtipným rychloupínacím mechanismem, který mu moc prostoru na rozhlížení nedával. Díval se přímo na špičku vrtáku, který byl roztočen do neuvěřitelných otáček. Proto tedy to hučení, pomyslel si, ale než stačil myšlenku vůbec vstřebat, vrták mu rozřízнул tvář a sunul se ke straně. Technolog křičel jak pomínutý a mimovolně se počůral. V tom se otevřely dveře, ve kterých se objevila hlava jeho nenáviděného trýznitele.

„Tak co, zmetku, už mi řekneš, co si chtěl udělat?“

Blondáček dlouze mrknul na znamení kapitulace. Veškerá hořkost a vztek se vyplavil s odtékající vodou. Byl ochoten spolupracovat, aby se dostal ven a přežil.

„Budeš mít na mne památku.“ Uchechl se Kanjů. „Tak co si zamýšlel?“

„V adresáři...“ Zamumlal technolog.
 „Co? V jakém adresáři?“
 „V programech...“
 „Co je tam?“ Vyzvídál Kanjů.
 „Program.“ Vydechl technolog.

XXXXX

„...náš naučný program zahrnuje celou škálu stavebních slohů, počínaje slohem románským, přes gotiku, renesanci a Plečnikovým modernismem konče.“ Začala přednášku pro turisty, kteří si zakoupili VIP vstupenku, paní v dlouhé černé róbě, jejíž vlasy byly staženy do přísného drdolu.

Jarda s Eliškou se na sebe zamilovaně usmáli. Eliška byla ráda, že jí její nový přítel koupil právě tuto vstupenku, protože vydat tisíc korun by si opravdu dovolit nemohla. Byl tak galantní a měl porozumění pro její veliký koníček - historii. Byla s ním chvíli a už cítila, že by se z toho časem mohl vyvinout vážný vztah plný něžnosti a pochopení. Jarďa ji pevně chytnul pod křídlem a významně se rozhlédl po svém okolí, jestli někdo bude mít něco proti. Připadal si jako středověký rytíř, který vede svoji milou zámeckými komnatami. Tvářil se světácky a na výklad nedával pozor. Eliška vedle něho cupitala a cítila se naplněna láskou a vřelým citem, vůči svému ochraniteli...

XXXXX

„Ty zasranej zmetku!“ Probrala Blondáka z letargie poznámka vyřknutá z úst pana Kanjů, který zrovna zhlédl simulaci obráběcího programu.

„Tys mě chtěl vořezat... počkej! Víš co, parchante? Já tam ten program teda dám a uvidíme, jak se ti to bude líbit!“ Odplivnul si ještě směrem k Blondáčkovi a zabouchl dveře.

Technolog se nechápavě zadíval na umaštěné sklo, za kterým tušil postavu dělníka. To už ale jeho pozornost odvedl mohutný předmět, který se objevil v držáku zásobníku a byl bleskově vyměněn a vsunut do vřeten. Blondáček v něm poznal nástroj T131 – fréza D=80mm výrobce: Kyocera

Nástroj se rozjel směrem k němu, sice věděl, že se fréza zastaví 20mm před jeho tváří, ale instinkty jeho hlavu zamáčkly skoro do přípravku. Technolog rovněž věděl, co bude následovat... přejíždění kolem hlavy, hrudníku a břicha. Řval jak pomínutý, prosil dělníka, ať to vypne a nechá ho jít, že to tak nemyslel, že ho chtěl jen postrašit...

XXXXX

„V těchto prostorách bývala mučírna...“ Pokračovala v zasvěceném výkladu paní s přísným drdolem. Eliška se víc přitulila ke svému Jardovi. Jednak tu byla zima a jednak ji děsilo všechno to násilí, co tyhle zdi musely zažít... Jarďa si najednou vzpomněl na Blondáčka a nahmatl mobil.

„Tady není signál, mladý muži...“ Upozornila ho paní v černém. „... a telefonováním byste rušil ostatní...“ Káravě se podívala na Jarďu. Eliška se začervenala a sklopila oči, protože ji rozčilovaly pohledy okolo stojících lidí.

„Promiňte...“ Vysoukal ze sebe Jarďa a mobil zasunul zpátky do kapsy.

XXXXX

Fréza odplula pryč a v průzoru se objevil nástroj T214 – vrták D=5mm.

„Teď pude do tuhého!“ Problesklo hlavou Blond'áčkovi a měl naprostou pravdu. Vrták se k němu rozjel rychloposuvem a namířil si to rovnou na koleno.

XXXXX

„Všude byla krev.“ Pokýval hlavou Přísněj drdol. „Spousta lidí má středověkou mučírnu spojenou s nějakou romantickou představou, ale můžu vás ubezpečit, že tomu tak není.“ Na vrásčitém obličejí paní kurátorky se mihotaly temné stíny a hrůzné představy Elišky nabývaly reálných hodnot. Tiskla se k Jardovi jako vrabčák ve svém hnízdě, když kolem proběhne kuna. Jarda se také potil, protože mu v plné parádě došlo, co se asi odehrává v pracovním prostoru horizontálního frézovacího centra. „Že já vůl jsem se na něho nevysral...“ Pomyslel si a úzkostlivě stisknul Elišce ruku. Marně zpytoval svědomí a vyčítal si, že se angažoval do realizace tohoto zvráceného nápadu...

„Jednalo se o nástroj naprosto brutálního teroru a lidí, pokud to vůbec přežili, odcházeli naprosto zmrzačení a zohaveni. Málokdo z přeživších se dožil déle než roku po tom, co opustil „pohostinství“ těchto prostor.“ Přísný drdol se jízlivě usmála na Elišku a na jejího značně pobledlého chlapce. Bavilo jí strašit tyhle slabé typy lidí. A aby byl zážitek ještě víc intenzivní, měla v kapse dálkové ovládání od světel, které mohla ztmavovat a pouštět hrůzné skřeky nadabované studenty FAMU. Když už za vstupenku dali takové peníze, tak ať si to pořádně užijí. Pozorovala tu zamilovanou dvojici a dokonce se jí zdálo, že ten kluk je ještě bledší než holka...

„Na této stoličce se pánům drtila varlata.“ Ukázala na dřevěné zařízení zčernalé věkem a podívala se upřeně na Jardu. Tomu se podlomila kolena a sesunul se Elišce k nohám...

XXXXX

Vrták se zastavil 20mm nad „kusem“, jak s oblibou říkali s programátorským kumpánem. Strojem se nesla Blond'áčkova fistule. Pan Kanjů otočil ovladačem na pouštění chladicí kapaliny.

Technologovi projela kolenem ohromná bolest a až v pořadí třetí bezvědomí ho milostivě vzalo mimo tuto krutou realitu.

XXXXX

„Pro slabší povahy je výklad možná trochu drsný, ale jsem si jistá... byl jste na vojně mladý muži?“ Zeptal se Přísný drdol Jardy. Ten nevědomky zakroutil hlavou. Paní v černém se významně zadívala na Elišku, jako by jí chtěla říct: „Tak ty si chceš vzít takového krypla? Dyť ani nebyl na vojně...“ Eliška už dneska asi podesáté sklopila zraky a neznatelně přikývla. Paní v černém smířlivě pokývala hlavou, obě si rozuměly. Doušek rumu, který Přísný drdol ukryvala v jednom z výklenků mučírny postavil Jaroslava zase na nohy a ten se poráženecky zadíval na Elišku. Ta se však otočila a odešla za paní v černém, fascinována jejím výkladem a znalostí lidí. Jarda svoji chybu pochopil a před následující prohlídkou opustil řady VIP turistů. Eliška si jeho odchodu vůbec nevšimla a pak jí to už vůbec nebylo líto. Tak špatně zas na tom nebyla, aby chodila s takovou padavkou.

XXXXX

„Tak pojď, ty padavko...“ Smál se na pološíleného technologa pan Kanjů. „Ty seš mi ale hrdina!“ Chechtal se a tahal zmáčeného Blond'áčka ven z mašiny.

„Doufám...“ Pokračoval dělník. „... že už tě podobný píčoviny nenapadnou!“ A ušetřil Blondáčkovi herdu do zad. „Tady si sedni.“ Dostrkal ho na sedátko a přisunul k němu skříňku, aby se mohl opřít.

„Vole!“ Bodře ho plácnul do stehna. „Měls strach, co?“ Pokýval hlavou. „Takový jako ty, by si něčím podobným měli projít, aby je podobný píčoviny přešly. Pěkně smrdíš, že ty ses tam posral?“ Blondáček neznatelně přikývl.

„No, já si to myslel... to je dobře. Teď se běž vysprchovat, donesu ti čisté hadry, zmetku jeden.“ Zatrásl s ním pan Kanjů. „A teď plav!“ Blondáček se postavil na nejistá kolena a odklopýtal do šatny. Sunul se podél zdí, dvakrát se pozvracel, třikrát spadnul, ale nakonec se do šaten přece jenom dostal. Sednul si pod sprchu ještě v šatech a nechal na sebe padat horkou vodu. Ta do jeho těla pomalu dodávala nezbytnou energii.

XXXXX

Jarda se tou dobou pomalu plahočil z Hradčan na metro a děsila ho představa, co se asi odehrává ve firmě. Blondáček byl magor. Určitě toho pitomce rozfrézoval k smrti. Jestli přijdou na to, kdo dělal program a to by mohli, protože se dá poznat, na kterém počítači byl ten program dělaný, tak ho zatknou a budou ho soudit jako spoluviníka. Musel si sednout na lavičku. Prožíval okamžiky plné hrůzy. Dočista zapomněl na Elišku, na její kypré a vzrušující tvary a děsil se toho, až se na to přijde. Co máma, babička, otec... doteďka žil jako ve snu, myslel si, že to je jenom jako, že se to nakonec stejně nestane. Netušil, že jeho kumpán se odhodlá k tak obludnému činu...

XXXXX

Blondáček se mezitím téměř probral z prožitého šoku a civěl před sebe. V hlavě se mu pořád odehrával celý ten obráběcí cyklus, kde rafinovaný pan Kanjů dal ke všem nástrojům korekci +20mm, takže jediná fyzická újma byla ta jizva od vrtáku na tváři.

„Tak co chlape?“ Ozvalo se nad ním. Blondáček otočil hlavou. Stál tam pan Kanjů s igelitkou v ruce. Blondáček si sednul na bobek.

„Nesu ti ty hadry.“

Technolog pokýval hlavou.

„Dám ti je támhle...“ Ukázal na rozvrzanou lavici vprostřed šatny. „Slíkni se, nebudeš se přeci sprchovat v hadrech.“

Blondáček neznatelně kývnul a začal si svlékat mokré oblečení. Pan Kanjů ho pozoroval opřen o bok sprchovacího koutu. Když už před ním stál nahatý a začal se sprchovat v kouřící vodě, pana Kanjů popadla touha dát technologovi ještě za vyučenou...

XXXXX

Blondáčkův kolega mezitím dřepěl v tramvaji, která si prodírala cestu odpolední zácpou. Jarda byl mimo, přemýšlel, kde udělal chybu a jak se to všechno mohlo takhle zvrtnout. Měl nutkání jet zpátky do firmy, ale tušil, že Blondáček už svoje dílo zkázy realizoval. Zítra se o nich bude psát ve všech novinách... Zřejmě to je tedy jeho poslední den na svobodě. Jardovi se chtělo brečet a trpěl podivnou melancholií.

„Měl jsem se jak prase v žitě...“ Vyčítal si. „Proč jsem, já debil, poslechl toho vola a udělal ten program?!“ Láteřil nad sebou a když se podíval z okna, zjistil, že místo kde měl původně vystupovat, přejel o tři zastávky. Tramvaj ho zavezla poblíž Náměstí bratří Synků, tedy do míst, kam se odvážil jen přes den a ještě k tomu s matkou. Kamarádi mu vždycky říkali, že tu

jsou nejlepší hospody a že se tu dají sehnat laciný holky. Jestli má jít do kriminálu, tak si rozhodně musí ještě alespoň jednou užít...

XXXXX

Blondáček cítil, jak se k němu zezadu přivinulo cizí tělo, nejdříve nechápal co se to děje, ale když ho sevřeli mohutné paže, vyjel.

Pan Kanjů objímal v dlouho utajované touze bílé hubené tělo Blondáčka a objevoval dosud nepoznanou rozkoš. Jeho mohutný penis se tisknul mezi Blondáčkovy pŕlky a dral se vpřed. Jeho partner se sice trochu bránil, ale byl pŕliš slabý a tělo se ještě zcela nevzpamatovalo z prožitě hrůzy. Blondáček byl zcela v jeho moci.

XXXXX

Jarda zatím seděl ve vyhlášené nuselské knajpě „U Toníka“, kde se točil Braník desítka. Hospodský před něj postavil, aniž by se ptal, pivo a velkého ruma. Když se na něho Jarde zmateně podíval, vrchní mu řekl:

„Jez.“

Jarda vzal do ruky orosenou sklenici, dlouze se napil a hned na to do sebe kopl panáka. Po těle se mu rozlilo hřejivé teplo, které procházelo celými útroby...

XXXXX

Podobný pocit měl jeho kolega, který cítil rovněž okamžiky horka rychle se střídající s prudkou bolestí tam dole. Pan Kanjů už prožíval druhý orgasmus a rukou pŕávě stimuloval Blondáčkův penis. Oba se udělali současně a pan Kanjů pŕinutil svého zajatce pokleknout a celý obsah z varlat mu nastříkal do obličeje. Blondáček polykal vodu a semeno, které ho zkrápělo v mohutný pŕívalech.

Pan Kanjů pak zvednul Blondáčkovu tělo k sobě a drtil ho v mohutném obětí...

XXXXX

K Jardovi si pŕisedli dva místní borci a dali se s ním do řeči.

„Nechceš, kámo, koupit špičkovéj foťák?“ Zeptal se tmavší z nich programátora.

Jarda se na něho nechápavě podíval a nakonec zavrtěl hlavou.

„Je to digitál!“ Dál pŕesvědčoval Āmoud.

Jarda se pohrdavě usmál a pomyslel si: Vole, vŕbec nemáš ponětí s kým mluvíš... mohl bych tě rozfrézovat na hadry, ještě bys prosil!

„Di do hajzlu s digitálem!“ Ohradil se Jarde a sám byl pŕekvapen, kde sebral odvahu tykat v cizí putyce cizímu člověku. Ale po třech pivech a panácích tvrdého člověku narostou křídla.

„Radší mi řekni, kde seženu pořádnou děvku!“ Āmoud se podíval na svého bezzubého kolegu a ten neznatelně pŕikývl.

„Chceš babu?“ Zeptal se Āmoud.

„Jasně že chci a aby je měla... pořádný!“ A Jarde udělal obscénní gesto, jasně vyjadŕující požadavek na velikost pŕsou.

Āmoud chápal pŕikývl a vstal.

„Moment!“ Poroučel Jarde. „Ještě to musím dopít.“

„Ale pŕece pán nebude pít takovou břečku. Pozveme ho do lepšího podniku, jen pro slušné lidi...“ Dodal. Jarde se podezŕílavě zadíval na tu dvojici a pak dopil zbytek piva.

„Je mám vomotaný kolem prstu...“ Proletělo mu hlavou a s úsměvem na rtech se vymotal z krčmy. Ti dva ho museli podpírat a jeden z nich mu nenápadně projížděl kapsy. Táhl ho hlouběji do přítmi nuselských činžáků, které rozhodně pamatovaly lepší časy.

U jednoho z nich se zastavili a bezzubý otevřel staré okopané dveře suterénního bytu a strčil Jardu dovnitř. Po zemi se válel neuvěřitelně bordel... směs oblečení, mlíka a nějakého zrní. Jarda na tu scénku nechápavě koukal, ale nějak si nemohl uvědomit, kde zrovna je.

„Moment, musíme támhle...“ Ukázal Čmoud Jardovi, který nevěděl která bije. Strčili ho do vedlejšího pokojíku, kde stála postarší silně korpulentní cikánka.

„Né, ať si pán odloží.“ Vyzvala Jardu ženština. Jarda si rozeplnul sako a sednul si na postel...

XXXXX

„Líbilo se ti to?“ Špitnul pan Kanjů Blond'áčkovi do ucha. Ten ani nezareagoval, jen visel opřený o svého trýznitele.

„Musíš se oblíct a jet domů, chápeš?“ A pan Kanjů se podíval Blond'áčkovi do očí. Měl je vytřeštěné hrůzou a vůbec ho nevnímal.

„Ty vole, tebe to nějak vzalo...“ Zamyslel se technologův trýznitel. „Myslel jsem, že se ti to líbí?“ Pro jistotu proplesknul Blond'áčka po tvářích a pustil mu na hlavu studenou vodu.

„Léčba“ evidentně nepomohla a technolog dál civěl před sebe, v očích šílenství.

„Takhle jet domů nemůžeš.“ Pohladil něžně svou oběť po vlasech pan Kanjů. „Kurva, tak se vzpamatuj, řekni něco!“

Blond'áček nereagoval, jen tupě zíral na svou zamýšlenou oběť a byl evidentně mimo.

„Co s tebou?“ Podrbal se na hlavě dělník a v hlavě se mu rodil takový plán...

XXXXX

Jarda se pomalu probíral, seděl na chodníku někde v Nuslích a opřen o okno sklepního bytu, ze kterého se linul nakyslý smrad a ještě něco, co připomínalo přepálenou paprikovou klobásu. Jardovi se zvednul žaludek a nevědomky se vyzvracel na okenní rám. Hlava ho bolela, břicho ho bolelo a ještě tu byl jeden zcela nový, nepříjemný pocit a sice - silně ho pájilo přirození... Pokoušel se vstát, ale nohy mu vypovídaly službu.

„Kolik může být hodin?“ Mumlal si pro sebe a automaticky sáhnul do kapsy pro mobil. Nebyl tam.

„Sakra...“ Jarda si prošacoval všechny kapsy a zjistil, že mu chybí nejenom mobil, ale i peněženka, doklady a klíče od bytu. Pořádně si ještě neuvědomoval rozsah škod a jejich možný dopad, ale v hlavě mu vířilo jediné slovo: Matka.

„Ta mě zabije...“ Blesklo mu hlavou a znovu se pokusil vstát. Bylo to trochu lepší a tak Jarda doklopýtal na tramvajovou zastávku, marně vzpomínaje, jak se sem vlastně dostal. Lidé ho štitivě obcházeli, protože jeho svršky a celkový vzhled nepůsobily vůbec hezky. Jarda si lidí ale nevšímal. Na nárožních hodinách zjistil, že je půl šesté.

„Musím do práce...“ Problesklo mu hlavou. Robot v jeho mozku mu automaticky vydal pokyn, jak se s celou situací vypořádat... „Pojedeš do práce a všechno bude v pohodě!“

Nebo si to tak alespoň představoval...

XXXXX

První lidé, kteří přišli do kanceláře, si Blond'áčka ani nevšimli. Seděl za svým stolem, hlavu na desce a spal. Nebo si to alespoň mysleli. Nestávalo se, že by Blond'áček někde přebral, ale kdo ví...

Když se kancelář zaplnila a přišel i vedoucí, někdo drknul do Blond'áčka, ať se probere, ten ale něco nesrozumitelně zamumlal, ale dál ležel. Vedoucí chvilku dělal, že nic nevidí, ale když přišel další opozdilec, programátor Jarda, nechal si ty dva zavolat.

Blond'áčkovi pomohli na nohy a ten, když zahlédl Jardu, nepřičetně se na něho vrhnul a začal ho škrtit. Ječel u toho takovým způsobem, že ostatním vstávaly vlasy hrůzou. Než někdo vůbec zareagoval, Blond'áček povalil Jardu na zem zuřivě bušil do kolegy. Všichni měli spoustu práce, aby ty dva roztrhli. Technolog měl najednou neuvěřitelnou sílu a těžce programátorovi poranil hrtan. Jarda se držel za krk, zmítal se na zemi lapaje po dechu.

Když přijela záchranka pro Jardu, bylo už skoro pozdě. Blond'áček totiž těžce poškodil Jardovi chrupavky, ty způsobily obtíže s dýcháním a programátorovi se špatně prokrvoval mozek.

Na technologa zavolali policejní hlídku a ta měla co dělat, aby Blond'áčka zpacifikovala pomocí slzného plynu. Poslední slovo ale měli lapiduchové z Bohnic, kteří si Blond'áčka odvezli jako nového chovance. Zvláště jeden z lapiduchů se choval k Blond'áčkovi velmi pěkně a Blond'áčkův vedoucí si všimnul, že ho chlácholivě hladí po vlasech...